

[Petra Petersen.]

Scheibel, der på eget initiativ står bag denne invitation, eller det er deres grupper i byrådet. Da jeg læste om den på forsiden af „Fyens Stiftstidende“, stort opsat, tænkte jeg, at denne drøftelse med de fynske rigsdagsmænd må jo betyde noget meget vigtigt; den må sikkert betyde, at Odenses ansvarlige mænd er klar over, at der nu er 300 arbejdsløse smede i Odense. Smedenes formand, Svend Hansen, fortalte mig i går, at hver dag bliver nu 15—20 smede arbejdsledige. Eller måske skulle den betyde, at man ville drøfte det forhold, at Odense Sækkekompagni har afskediget halvdelen af sine kvindelige arbejdere, at en stor del af de kvindelige tobaksarbejdere allerede er sat på gaden, eller at de mandlige tobaksarbejdere er på arbejdsfordeling og deres juleferie begynder omkring den 5. december, at Fyns Glasværk og Odense Kamgarnsspinderi dagligt afskediger af deres folk. Eller måske ville de herrer Werner og Scheibel tale med rigsdagsmændene om den medicinordning, der betyder, at arbejdermødrene ikke har råd til at give deres børn de tunolperler, som lægerne fortæller er så vigtige for børnene i vinterens solfattige måneder. Eller måske er det forringelsen af skolebespisningen, som er ensbetydende med, at mange børn ikke får tilstrækkelig mad. Det kunne jo også tænkes, at samtalen drejede sig om de høje skatter, den tvungne opsparing og den hårdhændede måde, skattevæsenet i Odense, i strid med loven iøvrigt, inddriver skatterne på. Det er ikke ualmindeligt, at man for arbejdere fradrager 70—100 kr. om ugen af den almindelige ugeløn.

Men jeg blev skuffet. Det var en drøm, der brast. I denne for arbejderklassen så alvorlige tid, hvor arbejderne smides på gaden, hvor hjemmene ribbes og børnene underernæres, ønsker Odenses borgmester og viceborgmester at tale med de fynske rigsdagsmænd om et militærorkester, der kan stille en stor stab af blæsere! Det er det, man ønsker at tale med de fynske rigsdagsmænd om. Ja, jeg deler det ærede medlem fru Fanny Jensens bekymringer.

Det, der ellers får mig til at tage ordet her, er det ærede medlem fru Fanny Jensens spørgsmål til socialministeren angående de private børnehaver. Under behandlingen af forsorgsloven vedrørende offentlig støtte til institutioner for børneforsorg, en forhandling, der fandt sted her i folketinget i marts i år, fremdrog jeg et eksempel på, hvordan disse private børnehaver drives, et eksempel, der meget nøje ligner det,

som det ærede medlem fru Fanny Jensen fremdrog her i torsdags. Det kan læses i folketingstidende for 1950—51 spalte 2739—2740. Men desuden stillede jeg ved denne debat et ændringsforslag til lovens § 129, et ændringsforslag, der, om det var blevet til lov, ville have forhindret disse meningsløse forhold, som det ærede medlem fremdrog. Mit ændringsforslag var desuden ensbetydende med § 129, som den så ud, da det ærede medlem fru Fanny Jensens partifælle, det ærede medlem hr. Strøm, som socialminister fremsatte lovforslaget i oktober 1950. Det ærede medlem fru Fanny Jensen var ordfører, da lovforslaget i marts var til behandling og blev vedtaget her i tinget, men til mit ændringsforslag udtalte det ærede medlem, at det ikke tjente noget formål, og det ærede medlem stemte følgelig imod ændringsforslaget. Det kan selvfølgelig kun glæde mig, at det ærede medlem fru Fanny Jensen nu indser, at kontrollen svigter, og det er vanskeligt at opretholde denne kontrol, sådan som loven er affattet. Det var jo det, jeg gjorde opmærksom på. Det havde været bedre, om det ærede medlem havde indset det noget tidligere, men der er måske håb om, at det ærede medlem nu vil rette det, som blev forsømt i foråret.

Til den højtærede socialminister vil jeg gerne sige, at jeg ved ovennævnte lovforslags behandling også stillede et ændringsforslag, der gik ud på, at statens tilskud til vuggestuer og børnehaver forhøjedes fra 40 til 50 pct. Også dette mit ændringsforslag blev stemt ned, og nu står en stor del af de anerkendte børneinstitutioner overfor lukning. Ledende børnehaverfolk giver udtryk for, at til januar vil ca. halvdelen af de ikke kommunale børnehaver af økonomiske grunde tvinges til lukning, og da de allerede i foråret var økonomisk meget dårligt stillet, er der meget, der tyder på, at dette er rigtigt. Hvis det er rigtigt, hvad agter den højtærede socialminister da at gøre for at komme disse børneinstitutioner til hjælp?

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Der er kommet mig et tilfælde for øre, som må gøre det klart for enhver, hvor urimelig den sam-beskatning af ægtefæller kan virke, som vi har i dag. Det drejer sig ganske vist ikke om en skat, men om den tvungne opsparing, som jeg iøvrigt ikke skal sige noget ondt om, men den pålægges jo efter reglerne for på-ligning af personlig skat, og det vil sige, at hustruen ikke optræder som selvstændig person overfor skattevæsenet, men hendes